

Ayuda Humanitaria
desde las Artes Escénicas

ANGOLA

Héctor de la Salud
Marta Renyer
Núria Garcia
Eric Rieu

ANGOLA

**Héctor de la Salud
Marta Renyer
Núria García
Eric Rieu**

Julio 2018

Fotografías y vídeos: Susana Girón i Manel R. Granell, UN-HCR Martim Gray Pereira y TAC12.

Textos: Pallassos sense Fronteres, Marta Renyer, Éric Rieu, Núria Garcia y Héctor de la Salud.

Recopilación i maquetación: Ram(on) Giner.

PaLLaSSoS
SeNSE fRoNteReS

PaYaSoS
SIN fRoNteRaS

CLoWNS
WiThout boRDeRS

Ayuda Humanitaria
desde las Artes Escénicas

QUÉ ES PALLASSOS SENSE FRONTERES?

Las Navidades de 1992 un grupo de alumnos de la escuela Projecte de Barcelona contactó con Tortell Poltrona, actual presidente de Payasos sin Fronteras y su fundador, y le pidió que fuese a hacer reír a los niños y niñas refugiados en la localidad de Veli Joze, en la península de Ístria, actual Croacia. Eran refugiados de la guerra de desmembraba la antigua Yugoslavia.

Los alumnos de la escuela Projecte estaban en contacto con sus congéneres refugiados en Ístria gracias a un grupo de voluntarios (ex-alumnos de la escuela Projecte) que se encontraban en Ístria ayudando a la población refugiada. A través de un sistema telemático previo al actual Internet, estos voluntarios promovieron el intercambio de mensajes entre los alumnos de Barcelona y los chicos y chicas refugiados. Estos chicos de Barcelona pensaron que

los chicos y chicas refugiados necesitarían de momentos de diversión para no pensar en la guerra, y así se les ocurrió pedir a Tortell Poltrona que viajase hasta Ístria para hacerles reír.

Y no sólo eso, recaudaron el dinero necesario para pagar el viaje por carretera desde el Montseny (Lugar de residencia del Circ-Cric, el circo de Tortell) hasta Yugoslavia. Un 23 de febrero partía hacia Veli Joze lo que poco después se convertiría en el viaje iniciático de una nueva organización venida al mundo para compartir lo inmaterial, para acompañar con la sonrisa a la infancia que sufre: Payasos sin Fronteras.

La primera actuación se realizó el 26 de febrero de 1993, y desde entonces son más de 4 millones los niños y niñas refugiados, víctimas de desastres naturales y de situaciones injustas quienes, junto a sus familias, se han reído con nuestros artistas voluntarios.

MISIÓN Y PUNTOS RELEVANTES DE LA ACCIÓN DE PSF EN EL CON- TEXTO HUMANITARIO.

La misión de PSF es mejorar la situación emocional de la infancia que padece las consecuencias de conflictos armados, guerras o catástrofes naturales; y lo hacemos mediante espectáculos cómicos realizados por payasos y payasas profesionales voluntarios.

Payasos sin Fronteras desarrolla su actuación tanto a nivel nacional a favor de la infancia más desfavorecida en el estado español como internacional para la infancia refugiada y desplazada afectada por conflictos armados y desastres naturales.

¿Qué hacemos los payasos sin fronteras?

- Apoyamos emocionalmente a la población afectada por conflictos o catástrofes. La acción humanitaria precisa siempre de un componente de apoyo psicológico y emocional, no sólo individual sino colectivo. Para la población afectada es importante verse reír, verse unos a otros riendo, es una señal de permanencia y de resistencia ante la adversidad que fortalece los procesos de resiliencia.

- Trabajamos en proximidad con los beneficiarios. Se trata de un tipo de acción en el que se intercara con los niños y niñas, en el que se establece un contacto totalmente horizontal con los beneficiarios, en el que los artistas se muestran a pie de tierra en pleno esfuerzo por arrancar risas al público.

- Damos importancia a lo inocente, al juego, al humor blanco. En lugares castigados por la guerra las acciones de Payasos aportan una visión inocente y sin malicia, que es imprescindible para dejar una puerta abierta a la esperanza.

- Potenciamos un espacio transgeneracional. En los espectáculos en general siempre se encuentran adultos y pequeños, y eso posibilita que se genere un canal de comunicación que normalmente en estos contextos permanece ahogado. Los padres ven a sus hijos reír y en algunos casos el efecto que eso causa en los adultos es más potente que el que causa en los mismos niños.

- Regalamos lo inmaterial. Siempre hemos evitado que nuestros espectáculos o acciones se mezclen con donaciones materiales porque en lo que realmente consiste nuestro trabajo es en materializar la empatía, y en de-

mostrar que sabemos que las personas que sufren guerras o catástrofes naturales necesitan ser reconocidas como iguales, como personas que sufren emocionalmente, y que no únicamente precisan de la materialidad para recuperarse.

- Tendemos puentes entre pueblos enfrentados. Ya sea trabajando en una misma gira con ambas poblaciones o incluso juntando niños y niñas de comunidades en conflicto, nuestra actitud equipara a la infancia ante los adultos enfrentados. Ya es un mensaje que genera conexión que sepan que lo mismo que hacemos para albaneses lo hacemos para serbios, o lo mismo con palestinos que con israelíes.

- Redimimos el espacio público. En la mayoría de los campos de refugiados del mundo, si partimos de la base de que el refugiado no puede ser concebido como ciudadano pleno, el espacio público como se entiende en los países que viven en normalidad no se conoce. Nosotros, mediante nuestras actividades, rescatamos o dotamos de significado al lugar de encuentro entre pequeños y mayores, al lugar de juego, de distracción inocente para todos.

- Con nosotros la mujer es protagonista: En todos nuestros espectáculos participan mujeres, payasas, acróbatas, malabaristas, y eso al tiempo que genera un mensaje que aporta un nuevo equilibrio que rescata a las mujeres, también redescubre en las niñas el humor femenino y su simbólico. No todo se puede decir desde la comicidad masculina, las mujeres también tienen su propia risa.

- Ofrecemos la risa contra el dolor de la guerra: Mediante talleres de juegos de payasos y payasas ayudamos a personas que han sufrido traumas graves relacionados con la guerra. Les abrimos una puerta a fijar su atención en algo nuevo y positivo con el fin de descargar obsesiones. Nosotros no nos definimos como terapeutas pero las organizaciones con las que trabajamos valoran nuestro trabajo como terapia.

CÓDIGO ÉTICO DE PAYASOS SIN FRONTERAS

1. Los espectáculos son la principal actividad de Payasos sin Fronteras. Otras actividades artísticas podrán ser realizadas.
2. Los beneficiarios principales de Payasos sin Fronteras serán los niños y las niñas que viven en crisis y sus respectivas comunidades.
3. Las intervenciones de Payasos sin Fronteras deben ser siempre gratuitas para el público o los participantes.
4. Cuando ofrezcan su trabajo los artistas no discriminarán al público en función de su etnia, género, edad, religión, cultura, situación social o cualquier otra categoría diferenciadora.
5. Los artistas participantes deben ser voluntarios, y pueden ser retribuidos cuando realizan su trabajo en su propio país. En países donde las necesidades básicas no están cubiertas por el trabajo y/o apoyo gubernamental, las secciones podrán proveer de un estipendio al artista.
6. Los artistas participantes no deben usar las actividades humanitarias de Payasos sin Fronteras para promover su carrera profesional.
7. Los artistas participantes no usaran las actividades de Payasos sin Fronteras para imponer puntos de vista personales a su público. Los artistas no intentarán educar a la población, ejerciendo ningún tipo de proselitismo.
8. Los artistas participantes, cuando elijan el contenido de sus espectáculos, talleres, deben tener en consideración la sensibilidad del público, teniendo en cuenta también su cultura y la situación delicada en la que viven.
9. Los artistas participantes, cuando trabajen en los proyectos de Payasos sin Fronteras, verán y compartirán situaciones difíciles a lo largo y ancho del mundo. Dado que Payasos sin Fronteras no es una organización política, si los artistas desean ofrecer testimonios públicos de su experiencia, deberán aclarar de forma expresa que Payasos sin Fronteras no expresa ningún punto de vista político, ni toma parte por ningún bando enfrentado, y que las opiniones dadas lo son a título personal y fundamentadas en la propia experiencia.
10. Como representantes de Payasos sin Fronteras en el terreno, durante los espectáculos y en contacto con el público, los artistas participantes

serán payasos y artistas de las artes escénicas, y ese es nuestro método principal de intervención.

11. Los artistas de Payasos sin Fronteras deben respetar las leyes, las normas y las costumbres culturales de los países que visitan.

12. Con objeto de conseguir apoyo económico, Payasos sin Fronteras permanece atenta a los valores éticos y al respeto a los derechos humanos de sus esponsores, patrocinadores y contrapartes.

del sometimiento del pueblo Mbunda y el secuestro de su rey, Mwene Mbandu Kapova I.

Angola consiguió su independencia de Portugal en 1975, después de una larga guerra. Sin embargo, una vez emancipado el nuevo país se vio inmerso en una intensa y duradera guerra civil que se prolongó de 1975 a 2002. El país posee unos abundantes yacimientos minerales y petrolíferos y su economía ha crecido a un ritmo muy alto desde los años 1990, especialmente desde el final de la guerra civil. A pesar de ello, el nivel de vida de la mayor parte de los angoleños es muy bajo y sus índices de expectativa de vida y mortalidad infantil están entre los peores del mundo.⁶ Es un país con grandes desigualdades económicas, pues la mayor parte de la riqueza está en manos de un porcentaje muy pequeño de sus habitantes.

Su sistema de gobierno es la democracia multipartidista, con un régimen presidencialista. Es miembro de la Unión Africana, de la Comunidad de Países de Lengua Portuguesa, de la Unión Latina y de la Comunidad de Desarrollo de África Austral.

Provincias de Angola.

Angola está dividida en 18 provincias:

Nº	Provincia	Capital
1	Bengo	Caxito
2	Benguela	Benguela
3	Bié	Kuito
4	Cabinda	Cabinda
5	Kuando Kubango	Menongue
6	Kwanza-Norte	N'Dalatando
7	Kwanza-Sul	Sumbe
8	Cunene	N'Giva
9	Huambo	Huambo
10	Huila	Lubango
11	Luanda	Luanda
12	Lunda-Norte	Lucapa
13	Lunda-Sul	Saurimo
14	Malanje	Malanje
15	Moxico	Lwena
16	Namibe	Namibe
17	Uíge	Uíge
18	Zaire	M'Banza Kongo

14 ciutats

Tarragona

Viaje a Angola. Una expedición de cuatro payasos residentes en Tarragona viaja durante diez días a este país africano para llevar el buen humor a los refugiados

Los cuatro integrantes «uno de ellos, en foto» antes de partir hacia el país africano, donde estarán hasta el próximo 25 de julio. FOTO: CECILIA

RISAS QUE CRUZAN TODAS LAS FRONTERAS

AGNÉS LLORENS ALTIMES
TARRAGONA

En la maleta ya está todo lo imprescindible: maquillaje, zapatos enormes, maquillaje, pelucas, martillos de plástico, globos de agua, elástico, ropa multicolor «por supuesto, la imprescindible: nariz roja y, sobre todo, mucha ilusión. Cuando lean estas líneas, la expedición formada por cuatro payasos de Tarragona (Héctor de la Salud, Marta Renyer, Nuria

García y Éric Riezu) ya estará embarcando camino de Angola, en África, con una misión que tiene como objetivo espantar risas entre los niños y mayores de la comunidad de refugiados que huyen del conflicto del Congo, en una misión que «como todos los grandes argumentos» a buen seguro que mezclará las sonrisas con las lágrimas con un balance positivo. «Tenemos muchas ganas de viajar y de que esta experiencia sea inolvidable», nos cuenta uno de

los integrantes de la expedición, Héctor de la Salud, que avanza que la colaboración de Pallasos Sense Fronteres con la Gironeca Pastabarro. La iniciativa, como sucede en la mayoría de las actuaciones que se movieren en el ámbito internacional, es el aportar un grano de arena para mejorar la situación emocional de los niños y niñas que sufren las consecuencias de conflictos armados, guerras o ca-

tástrofes naturales. En esta ocasión, el destino de estos expedicionarios será Angola, en una ruta que les llevará hasta la capital del país, Luanda, y a otras ciudades como Dundo, ubicada en el norte del Estado y cercana al Congo, una ubicación en la que trabajarán en campos de refugiados, centros de acogida y un hospital. «Visitaremos lugares en los que viven ciudadanos en situaciones muy difíciles y nuestra misión será que, durante unos minutos, olviden sus problemas y pasen un buen rato», destaca De la Salud, que apunta que «aunque nos han explicado lo que nos encontraremos, seguro que en vivo y en directo será mucho más duro y, por supuesto, más enriquecedor para todos».

El viaje tiene una duración prevista de diez días, durante los cuales visitarán diferentes puntos, acompañados por responsables de Pallasos Sense Fronteres y de AENR, que colabora en esta iniciativa. «Para muchos de nosotros esta es la primera vez que participamos en un trabajo en una destino internacional de este calibre y nos hemos preparado

para poder realizar nuestro cometido ante un público que vive situaciones límite, lo que seguramente será una experiencia que, a buen seguro, nos marcará de cara al futuro», destaca este integrante de una comitiva que está vertebrada por tarragonenses que viven en la ciudad y que parten con muchas ganas de poder ayudar arrancando sonrisas.

De este modo, se prevé que durante los días de expedición «su regreso está fijado para el próximo 25 de julio» el grupo se desplace en furgoneta y a través de vuelos internos para llegar hasta las diferentes ciudades donde se les espera. El objetivo es copar el mayor número de escenarios posibles, una tarea que realizarán acompañados por guías especializados, que cuentan con experiencia previa en países en conflicto y con la aportación de algunos de los miembros del cuarteto escénico, que ya han participado en viajes similares en entornos de conflicto social y armado, como el Líbano y Jordania. En este plato «y a nivel personal» De la Salud admite que él es uno de los miembros del equipo que no cuenta con

Una expedición de los cuatro clowns asume el reto de distraer a niños y niñas

referentes de expediciones anteriores en zonas con conflictividad social en otras partes del mundo y apunta que «estoy convencido que regresará enfadado con la manera como transcurren las cosas a nivel mundial y que estos días serán, para todos, un baño de realidad, pero asumo en reto con muchísimas ganas».

A nivel artístico, una de las dificultades que surgen de este viaje es la necesidad de imbricar las diferentes aptitudes artísticas de los cuatro integrantes de la expedición, que suman una amplia experiencia como payasos, pero que nunca hasta ahora habían trabajado como cuarteto. «Hemos preparado actuaciones en solitario, por parejas y también un número final conjunto, en el que actuamos todo y que hemos estado ensayando estas últimas semanas», explica De la Salud, que detalla que, aunque todos los integrantes del viaje se conocen entre ellos desde hace tiempo, «hace falta un rodaje para ver como nos relacionamos entre nosotros, pero esperamos que el ensayo que ya hemos hecho para preparar el espectáculo de sus frutos y que el público disfrute de ello». Seguro que, al regresar, tienen muchas cosas que explicar.

TARRAGONA
Ràdio 96.7

Cocodril Club
Dumenges de 7 a 9 de la tarda i, en directe, el dià
4 a 6
Ha començat fa 0 minuts.

Risas tarraconenses que cruzan todas las fronteras

Viaje a Angola. Una expedición de cuatro payasos residentes en Tarragona viaja durante diez días a este país africano para llevar el buen humor a los refugiados.

Por M. Lluïsa Arribas
Foto: A. Gual - 18/07/18

WhatsApp Facebook Twitter Email Print

Los tres payasos viajan por el mundo. En esta ocasión, los cuatro payasos de Tarragona viajan en avión a Angola.

Quatre pallassos tarraconins viatgen a Angola per repartir somriures

Quatre tarraconins marxen a Angola perquè riguin amb el seu nas vermell

Publicat per Diari La República 15 - Jul. - 2018

★★★★★ 1 Vot

Pallassos sense fronteres han convidat quatre tarraconins perquè es deixin la pell a Angola, tantant que els refugiats s'oblidin per moment el canvi que els ha tocat viure i puguin, almenys, saborejar un somriure.

Un equip de Pallassos Sense Fronteres de Tarragona viatja a Angola

Dia: 07/16/2018 - 15:56

Data:

Mon, 07/16/2018

Del 16 al 25 de juliol, un equip de Pallassos Sense Fronteres de Tarragona format pels artistes Marta Renyer, Eric Rieu, Núria García i Héctor de la Salud, estan a Angola compartint somriures amb la infància refugiada i les seves famílies, la gran majoria provinents del Congo. Durant la gira, els artistes faran parada als diferents camps de refugiats per a oferir espectacles

fonamentals en la comicitat clownesca i circense. L'objectiu de l'expedició és oferir suport emocional i psicòleg als nens i nenes, i a les famílies congoleques que un dia es van veure forçades a abandonar el seu país.

13. Pallassos Sense Fronteres relatiu

Tarragona Cultura @TCultura - 18 Jul.

Desitgem una bona estada i una bona feina a l'expedició dels 4 pallassos tarraconins de @psfbc que avui marxen a Angola. Bon viatge i molts somriures!

Martí R. Granell

Traductor Twitter

© Manel R Granell

Vídeo de la entrevista realizada por el canal TAC12 antes de salir hacia Angola.

Primeras sonrisas en Angola

Llegamos de buena mañana en Angola y nos deja descolocados que un país rico, con minerales, petróleo y con posibilidades de ser una primera potencia económica, gran parte de la población viva en la más absoluta pobreza. Visualizamos en los cruces de las calles principales lo que denominan Musekes, que son los barrios marginales. Una imagen de basura por todas partes, casas de barro, cartón, sin canalización de aguas, gente por la calle vendiendo absolutamente de todo en medio de la carretera, niños jugando a las antes mencionadas montañas de desechos y mosquitos, muchos de mosquitos nacidos de los charcos de agua estancada y sucia. ¡Ahora entendemos el porqué de tanta vacuna y controles sanitarios!

Miércoles, 18 de Julio.

Después de una hora y media de tránsito llegamos a una escuela donde nos esperan sentados ante un escenario y desde hace más de 30 minutos mil niños debido al atasco. Sólo llegar nos hacen una canción de bienvenida, después nos vamos a cambiar de prisa y corriendo y realizamos el espectáculo.

Durante la hora que dura el espectáculo, nos va llenando de alegría ver la recepción y la entrega de todos ellos y cómo responden a todos los números que les ofrecemos. Salimos de la escuela con gran dificultad, puesto que al acabar nos rodean con abrazos, después de un rato, podemos llegar al coche que nos traerá al siguiente destino.

Llegamos esta vez puntuales a un centro de acogida de niños en el barrio de Cazenga. Allí nos esperaban 40 niños que viven en dos dormitorios comunes, los cuales nos ofrecieron de vestuario.

Hacemos un pase más cercano donde encontramos los niños más cohibidos y distantes. Cosa que nos motivó más por el reto que nos suponía. En acabar se rompió totalmente esta barrera, bailando niños educadores y voluntarios una conga con abrazo conjunto final.

Después vamos al Museke de Sambizanga, uno de los barrios más pobres de Angola. Una vez allá, preparamos el espectáculo y decidimos salir a la calle a buscar todos los niños del barrio que se añaden a los de los centro de acogida en que actuamos, haciendo el espectáculo para un total de 100 niñas y niños, que nos regalan toda su atención y afecto.

Jueves, 19 de Julio.

Hemos ido al Hospital Pediátrico público San Bernardino, donde nos esperaban 400 camas. Previamente a la actuación hemos hecho una reunión con el equipo pedagógico del hospital, donde se ha incluido una primera ruta para conocer el espacio donde después actuaríamos.

Nos ha sorprendido el mal estado del hospital, cantidad de niños, y la mezcla de ellos en una misma habitación con diferentes tipos de enfermedad. Hemos tenido la suerte de compartir jornada con los payasos angoleños que trabajan habitualmente en el hospital. Nos hemos mezclado en grupos con ellos y hemos visitado el hospital entero en un itinerario en el cual nos han hecho de guías.

Después hemos hecho el espectáculo en la Biblioteca donde han podido disfrutar tanto los niños que se han podido desplazar en el espacio como los adultos que han querido asistir.

Un día tan impactante como cargado de emociones que nos ha hecho ver todavía más que nuestra tarea es realmente necesaria.

Menos armas, y
más sonrisas.

LLEGAMOS A LOS CAMPOS DE REFUGIADOS

Viernes, 20 de Julio.

Esta mañana hemos conocido a dos compañeros de ACNUR, Winnie y Martin que nos llevaron a un centro de refugiados del Congo en Viana, Luanda. Allí nos esperaban 200 niños bien sentados y con ojos de curiosidad. Habían decorado el espacio con globos de colores para un día de fiesta. El espacio al ser tan reducido hemos notado mucho su presencia y hemos visto como sus ojos a medida que avanzaba el espectáculo se les iban abriendo más, brillaban de felicidad. Cuando se termina el espectáculo coincide con el momento de distribución de botellas de agua y nos damos cuenta de la necesidad que tienen al pelearse por una botella de agua dejando la inocencia de lado.

A la tarde fuimos a un segundo centro de refugiados en el Barrio popular en Luanda. Allí más ordenadamente y bien sentados nos esperaban padres y niños. Poco a poco, fueron disfrutando del espectáculo y a través de la risa fueron liberando tensión haciendo que todas las personas del público acabaran con nosotros bailando una conga.

Sábado, 21 de Julio.

Hoy a las 3h 30' nos levantamos para coger un avión hasta Dundo tierra tradicionalmente conocida por los diamantes y actualmente convertida en zona de acogida de los refugiados del Congo. Después de dejar las maletas en el hotel nos dirigimos al hospital Chitato. Nos encontramos que el hospital tiene unas condiciones de higiene pésimas y además sin agua. Lo que más nos impacta del lugar es el estado anímico de los niños. Sus miradas son muy tristes. Después de hacer la actuación sentimos que hemos mejorado un poco el ambiente y se nota el paso de los payasos.

Por la tarde hemos ido a un hospital construido hace poco pero con personal muy reducido y falta de medicamentos que hace que el atención sea muy difícil. Nos vestimos de payasos con nuestras mejores galas y salimos los 4 juntos como si de una comparsa callejera se tratase para ir habitación por habitación llamando a los pacientes y a todos sus acompañantes para invitarlos a venir con nosotros a ver el espectáculo que con tanto cariño habíamos preparado. Después de hacer un pequeño recorrido por las habitaciones para invitar a la gente al espectáculo, nos colocamos en una sala con los padres y los enfermos y hacemos la representación.

Domingo, 22 de Julio.

Después de 1h30 de recorrido en coche llegamos al campo de Lovua con refugiados del Congo con 13.000 personas viviendo en tienda de campaña con racionamiento de agua y comida. Hemos tenido que esperar para hacer el espectáculo que la gente acabaran sus rezos en algunas de las 142 iglesias que tiene el campo. Hemos podido observar que unos niños se subieron a los árboles para vernos actuar. Al final de la actuación nos hemos unido con un grupo de teatro del campo para compartir el escenario con ellos haciendo unas improvisaciones y bailes.

¡Encaramos ya la recta final de la expedición!

Lunes, 23 de Julio.

Hoy volvemos por segunda vez al Campo de refugiados de Lovua. Tenemos la planificación más clara, puesto que conocemos mejor el terreno. Nos hemos vestido y maquillado en la furgoneta y, sólo llegar al asentamiento, hemos empezado a hacer un llamamiento a la gente para que viniera a ver el espectáculo. Desde ACNUR nos informan que hoy no hay escuela, por lo tanto habrán más niños que el día anterior.

Después de un hora de recorrido, en el que nos ha impresionado los niños corriendo detrás nuestro y chillando: "Mundele Kalai!" (blanco y comer), hemos bajado de la furgoneta y hemos hecho un recorrido a pie con todos hasta la escuela. ¡Había un montón de niños! Una vez hemos entrado en la escuela nos hemos encontrado con un perímetro preparado para la actuación y los niños y niñas lo han invadido y se han empezado a amontonar y pelear para encontrar el mejor lugar. Los voluntarios del campo no daban abasto.

Empezamos el espectáculo, y seguían viniendo más niños, algunos ya se subían a los árboles para poder ver, y el espacio escénico se iba reduciendo cada vez más y a mayor velocidad. Decidimos acelerar el espectáculo incluso reducirlo en consenso con las entidades organizadoras por cuestiones de seguridad. En este momento hace su aparición el grupo de teatro del asentamiento de refugiados y los niños acaban invadiendo totalmente el espacio, estamos completamente rodeados de los más de mil niños asistentes. También se añade el payaso congoleño, empieza a actuar y toma una gran parte de los niños y los aleja, cosa que nos facilita la recogida de nuestros objetos.

Finalmente, hacemos una última actuación con el grupo de teatro y el payaso congoleño y cuando conseguimos alcanzar la furgoneta que nos espera, marchamos. Viendo cómo hemos acabado llenos de polvo los dos días que hemos estado allí, entendemos porque los niños van tan sucios de ropa, de piel y con las bocas secas todo el día.

Al llegar al alojamiento, limpiamos los vestuarios y sale el agua totalmente negra, necesitamos varias lavadas de ropa y una ducha muy a fondo para conseguir limpiarnos totalmente. Han sido dos días de trabajo muy intensos física y emocionalmente.

© UNHCR/Martin Gray Pereira

© UNHCR/Martin Gray Pereira

Martes, 24 de Julio.

A las 6:00 h., salimos hacia el Aeropuerto de Dundo hacia Luanda nuevamente, donde llegamos a las 11:00 h., vamos a la Villa de la embajada, preparamos nuestros trastos para la última actuación con mucha ilusión y emoción, puesto que hoy es nuestro último día en Angola.

Antes de pasar por la escuela, pasamos por las oficinas de ACNUR para hacer la última reunión y agradecer la extraordinaria atención recibida por parte suya. Después marchamos hacia el orfanato de Kuzola, donde encontramos niños recogidos de la calle y destacamos que hay como unos 60 internos con discapacidad. Sólo al llegar nos sorprende gratamente las condiciones del centro. Nos enteramos de que hay una petrolera detrás.

Al empezar la actuación en el patio del centro, los 300 niños que hay de espectadores nos sorprenden con una canción de bienvenida que habla de su pueblo, del futuro y de la esperanza. ¡Nos hemos emocionado mucho!

Empezamos la actuación cargados de energía. Vemos que entre el público nos acompañan los payasos angoleños que nos acompañaban el segundo día en el Hospital Pediátrico y los hacemos participar. Acabamos con una gran fiesta final. Final de abrazos, fotos con todos y todas y muchas risas. Los niños y niñas se han retirado con sus sillas y los hemos despedido uno a uno, se van muy contentos y esto nos llena enormemente.

Cogemos la furgoneta y volvemos a la Villa de la embajada para acabar de preparar las maletas y hacer una pequeña merienda con los representantes de la embajada que nos han acompañado todos estos días: Joaquín, Alejandra y la fotógrafa de la cual habéis podido ver las fotos de nuestra expedición, Susana Girón. Ha sido una despedida muy emotiva puesto que durante todos estos días hemos compartido esta experiencia, emociones, sorpresas y alegrías, formando una familia clownesca angoleña.

Miércoles, 25 de Julio.

Hoy llegaremos a Tarragona y después de 10 días y 6 vuelos, hemos hecho 15 actuaciones, nos han visto aproximadamente cerca de 4.500 niños provenientes de Angola, República Democrática del Congo, Somalia, Burundi, Costa de Marfil y Ruanda. Todo esto visitando hospitales, centros de recogida de menores de la calle, escuelas, orfanatos y asentamientos de personas refugiadas.

Nos fuimos con las maletas llenas de ilusión y volvemos con las maletas llenas de sonrisas.

Cómo dicen en Angola: «Estamos Juntos»

LUANDA, Angola - Un equip de pallassos professionals de l'ONG Pallassos Sense Fronteres Espanya (PSF) va viatjar fins a Angola del 17 al 24 de juliol per portar espectacles i arrencar somriures entre els més de 4.500 nens refugiats i de les comunitats d'acollida, en les províncies de Luanda i Lunda Nord.

Aquesta iniciativa, l'objectiu és utilitzar les arts escèniques i circenses com a eina per superar traumes i promoure la resiliència i la cohesió social entre refugiats i les comunitats d'acollida, ha estat recolzada per l'Agència de l'ONU per als Refugiats (ACNUR) i per l'Ambaixada d'Espanya a Angola.

A la capital, Luanda, l'equip de PSF va realitzar espectacles en diferents llocs, incloent un orfenat, l'hospital pediàtric David Bernardino i els centres per a refugiats de Viana i Bairro Popular, on nens i grans van gaudir de les actuacions. En Lunda Nord, la feina dels pallassos voluntaris es va centrar en dos hospitals de la localitat de Dundo i en dues escoles de l'assentament de refugiats ubicat a Lóvua.

La presència de Pallassos sense Fronteres va ser especialment benvinguda per nenes i nens refugiats en la província de Lunda Nord que, segons el registre biomètric realitzat, representen actualment el 53% del total de la població de refugiats procedents de la regió de Kasai, a la República democràtica del Congo. Molts d'aquests menors tenen encara fresc en la memòria el record del desplaçament forçós i les experiències traumàtiques viscudes.

ACNUR ha estat recolzant el treball de Pallassos sense Fronteres en contextos de refugiats i desplaçament forçat arreu del món des de la seva creació el 1993. Durant aquests 25 anys, els equips de professionals voluntaris de PSF han actuat en uns 120 països, per més de 4 milions de persones desplaçades forçoses.

Tarragona Cultura

Data i hora: 27 juliol 9:49 · 🌐

...

🔴 Després de 10 dies, 6 vols i 15 actuacions, l'expedició de Payasos Sin Fronteras / Pallassos Sense Fronteres / Clowns Without Borders, formada per quatre pallassos tarragonins, va portar l'humor i molts somriures als nens i nenes d'Angola.

L'Héctor de la Salud, la Marta Renyer, la Núria Garcia i l'Eric Rieu han visitat hospitals, centres de recollida de menors al carrer, escoles, i molts altres llocs, per combatre les situacions adverses en les quals es troben molts dels habitants d'aquest país Africà. Ens expliquen les seves experiències al 'Blog de Pallassos sense Fronteres'.
Benvinguts/des!

<http://ow.ly/T8wU30I8RF1>

Totes les imatges són de Susana Girón

QUÈ ES PSF?

El Nadal de 1992 un grup d'alumnes de l'escola Projecte de Barcelona va contactar amb Tortell Poltrona, actual president de Pallassos sense Fronteres i el seu fundador, i li va demanar que anés a fer riure els nens i nenes refugiats a la localitat de Veli Joze, a la península d'Ístria, actual Croàcia. Eren refugiats de la guerra de desmembrava l'antiga Iugoslàvia.

Els alumnes de l'escola Projecte estaven en contacte amb els seus congèneres refugiats a Ístria gràcies a un grup de voluntaris (ex-alumnes de l'escola Projecte) que es trobaven en Ístria ajudant a la població refugiada. A través d'un sistema telemàtic previ a l'actual Internet, aquests voluntaris van promoure l'intercanvi de missatges entre els alumnes de Barcelona i els nois i noies refugiats. Aquests nois de Barcelona van pensar que els nois i noies refugiats necessitarien de moments de diversió per no pensar en la guerra, i així se'ls va ocórrer demanar a Tortell Poltrona que viatges fins Ístria per fer-los riure.

I no només això, van recaptar els diners necessaris per pagar el viatge per carretera des del Montseny (Lloc de residència del Circ-Cric, el circ de Tortell) fins Iugoslàvia. Un 23 de febrer partia cap a Veli Joze el que poc després es convertiria en el viatge iniciàtic d'una nova organització vinguda al món per compartir l'immaterial, per acompanyar amb el somriure a la infància que pateix: Pallassos sense Fronteres.

La primera actuació es va realitzar el 26 de febrer de 1993, i des de llavors són més de 4 milions els nens i nenes refugiats, víctimes de desastres naturals i de situacions injustes que, amb les seves famílies, s'han rigut amb els nostres artistes voluntaris.

MISSIÓ I PUNTS RELLEVANTS DE L'ACCIÓ DE PSF EN EL CONTEXT HUMANITARI.

La missió de PSF és millorar la situació emocional de la infància que pateix les conseqüències de conflictes armats, guerres o catàstrofes naturals; i ho fem mitjançant espectacles còmics realitzats per pallassos i pallasses professionals voluntaris.

Pallassos sense Fronteres desenvolupa la seva actuació tant a nivell nacional a favor de la infància més desfavorida a l'estat espanyol com internacional per a la infància refugiada i desplaçada afectada per conflictes armats i desastres naturals.

C Què fem els pallassos sense fronteres?

A T

- Donem suport emocionalment a la població afectada per conflictes o catàstrofes. L'acció humanitària necessita sempre d'un component de suport psicològic i emocional, no només individual sinó col·lectiu. Per a la població afectada és important veure riure, veure els uns als altres rient, és un senyal de permanència i de resistència davant l'adversitat que enforteix els processos de resiliència.

- Treballem en proximitat amb els beneficiaris. Es tracta d'un tipus d'acció en el qual es interactua amb els nens i nenes, en el qual s'estableix un contacte totalment horitzontal amb els beneficiaris, en el qual els artistes es mostren a peu de terra en ple esforç per arrencar rialles al públic .

- Donem importància al que innocent, al joc, a l'humor blanc. En llocs castigats per la guerra les accions de Pallassos aporten una visió innocent i sense malícia, que és imprescindible per deixar una porta oberta a l'esperança.

- Potenciem un espai transgeneracional. En els espectacles en general sempre es troben adults i petits, i això fa possible que es generi un canal de comunicació que normalment en aquests contextos roman ofegat. Els pares veuen els seus fills riure i en alguns casos l'efecte que això causa en els adults és més potent que el que causa en els mateixos nens.

- Regalem l'immaterial. Sempre hem evitat que els nostres espectacles o accions es barregin amb donacions materials perquè en el que realment consisteix el nostre treball és en materialitzar l'empatia, i en demostrar que sabem que les persones que pateixen guerres o catàstrofes naturals necessiten ser reconegudes com a iguals, com a persones que pateixen emocionalment, i que no únicament precisen de la materialitat per recuperar-se.

- Tendim ponts entre pobles enfrontats. Ja sigui treballant en una mateixa gira amb dues poblacions o fins i tot ajuntant nens i nenes de comunitats en conflicte, la nostra actitud equipara a la infància davant els adults enfrontats. Ja és un missatge que genera connexió que sàpiguen que el mateix que fem per albanesos ho fem per serbis, o el mateix amb palestins que amb israelians.

- Redimim l'espai públic. En la majoria dels camps de refugiats del món, si partim de la base que el refugiado no pot ser concebut com a ciutadà ple, l'espai públic com s'entén en els països que viuen en normalitat no es coneix. Nosaltres, mitjançant les nostres activitats, rescatem o dotem de significat al

lloc de trobada entre petits i grans, al lloc de joc, de distracció innocent per a tothom.

- Amb nosaltres la dona és protagonista: En tots els nostres espectacles participen dones, pallasses, acròbates, malabaristes, i això alhora que genera un missatge que aporta un nou equilibri que rescata les dones, també redescobreix en les nenes l'humor femení i la seva simbòlic. No tot es pot dir des de la comicitat masculina, les dones també tenen la seva pròpia riure.

- Oferim el riure contra el mal de la guerra: A través de tallers de jocs de pallassos i pallasses ajudem a persones que han patit traumes greus relacionats amb la guerra. Els vam obrir una porta a fixar la seva atenció en una cosa nova i positiu per tal de descarregar obsessions. Nosaltres no ens definim com a terapeutes però les organitzacions amb les que treballem valoren la nostra feina com a teràpia.

CODI ÈTIC DE PALLASSOS SENSE FRONTERES

1. Els espectacles són la principal activitat de Pallassos sense Fronteres. Altres activitats artístiques podran ser realitzades.
2. Els beneficiaris principals de Pallassos sense Fronteres seran els nens i les nenes que viuen en crisi i les seves respectives comunitats.
3. Les intervencions de Pallassos sense Fronteres han de ser sempre gratuïtes per al públic o els participants.
4. Quan ofereixin el seu treball els artistes no discriminaran al públic en funció de la seva ètnia, gènere, edat, religió, cultura, situació social o qualsevol altra categoria diferenciadora.
5. Els artistes participants han de ser voluntaris, i poden ser retribuïts quan fan la seva feina al seu propi país. En països on les necessitats bàsiques no estan cobertes per la feina i / o suport governamental, les seccions podran proveir d'un estipendi a l'artista.
6. Els artistes participants no han d'usar les activitats humanitàries de Pallassos sense Fronteres per promoure la seva carrera professional.
7. Els artistes participants no usessin les activitats de Pallassos sense Fronteres per imposar punts de vista personals al seu públic. Els artistes no intentaran educar la població, exercint cap tipus de proselitisme.

C 8. Els artistes participants, quan triïn el contingut dels seus espectacles, ta-
A llers, han de tenir en consideració la sensibilitat del públic, tenint en compte
T també la seva cultura i la situació delicada en què viuen.

9. Els artistes participants, quan treballin en els projectes de Pallassos sense Fronteres, veuran i compartiran situacions difícils al llarg i ample del món. Atès que Pallassos sense Fronteres no és una organització política, si els artistes desitgen oferir testimonis públics de la seva experiència, hauran d'aclarir de forma expressa que Pallassos sense Fronteres no expressa cap punt de vista polític, ni pren part per cap bàndol enfrontat, i que les opinions donades ho són a títol personal i fonamentades en la pròpia experiència.

10. Com a representants de Pallassos sense Fronteres en el terreny, durant els espectacles i en contacte amb el públic, els artistes participants seran pallassos i artistes de les arts escèniques, i aquest és el nostre mètode principal d'intervenció.

11. Els artistes de Pallassos sense Fronteres han de respectar les lleis, les normes i els costums culturals dels països que visiten.

12. A fi d'aconseguir suport econòmic, Pallassos sense Fronteres roman atenta als valors ètics i al respecte als drets humans dels seus espònsors, patrocinadors i contraparts.

ANGOLA

Angola, oficialment República d'Angola (portuguès: República d'Angola; kikongo, kimbundu i umbundu: Repubilika ja Ngola), és un país situat al sud d'Àfrica que té fronteres amb Namíbia pel sud, amb la República Democràtica del Congo i la República del Congo pel nord i amb Zàmbia per l'est, mentre que cap a l'oest té costa banyada per l'oceà Atlàntic. La seva capital és Luanda i al nord del país es troba el exclavament de Cabinda, que té fronteres amb la República del Congo i amb la República Democràtica del Congo.

Els portuguesos van estar presents en diversos punts de la costa que avui pertany a Angola des del segle XVI i van interactuar de diverses maneres amb els nadius. La presència portuguesa es va afermar en segle XIX amb la seva penetració cap a l'interior del territori i la seva ocupació efectiva per considerar-la una colònia dels europeus, tal com es va estipular en la conferència de Berlín de 1884, no es va produir fins a la dècada de 1920, després de la submissió del poble Mbunda i el segrest del seu rei, Mwene Mbandu Kapova I.

Angola va aconseguir la seva independència de Portugal el 1975, després d'una llarga guerra. No obstant això, un cop emancipat el nou país es va veure immers en una intensa i duradora guerra civil que es va perllongar de 1975 a 2002. El país posseeix uns abundants jaciments minerals i petrolífers i la seva economia ha crescut a un ritme molt alt des dels anys 1990, especialment des del final de la guerra civil. Tot i això, el nivell de vida de la major part dels angolesos és molt baix i els seus índexs d'expectativa de vida i mortalitat infantil estan entre els pitjors de l'mundo.⁶ És un país amb grans desigualtats econòmiques, ja que la major part de la riquesa està en mans d'un percentatge molt petit dels seus habitants.

El seu sistema de govern és la democràcia multipartidista, amb un règim presidencialista. És membre de la Unió Africana, de la Comunitat de Països de Llengua Portuguesa, de la Unió Llatina i de la Comunitat de Desenvolupament de l'Àfrica Austral.

C PRIMERES SOMRIURES A ANGOLA

A T

Arribem de bon matí a Angola i ens deixa descol·locats que un país ric, amb minerals, petroli i amb possibilitats de ser una primera potència econòmica, gran part de la població visqui en la més absoluta pobresa. Visualitzem a les cruïlles dels carrers principals el que denominen Musekes, que són els barris marginals. Una imatge de brossa per tot arreu, cases de fang, cartró, sense canalització d'aigües, gent pel carrer venent absolutament de tot al mig de la carretera, nens jugant a les abans esmentades muntanyes de deixalles i mosquits, molts de mosquits nascuts dels tolls d'aigua estancada i bruta. Ara entenem el perquè de tanta vacuna i controls sanitaris!

18 de juliol

Després d'una hora i mitja de trànsit arribem a una escola on ens esperen asseguts davant d'un escenari i des de fa més de 30 minuts mil nens a causa de l'embús. Només arribar ens fan una cançó de benvinguda , després ens anem a canviar a corre-cuita i anem a fer l'espectacle.

Durant l'hora que dura l'espectacle, ens va omplint d'alegria veure la recepció i l'entrega de tots ells i com responen a tots els números que els oferim. Sortim de l'escola amb gran dificultat, ja que en acabar ens encerclen amb abraçades, després d'una estona, podem arribar al cotxe que ens portarà a la següent destinació.

Arribem aquesta vegada puntuals a un centre d'acollida de nens al barri de Cazenga. Allà ens esperaven 40 nens que viuen en dos dormitoris comuns els quals ens van oferir de vestuari.

Fem un passi més proper on trobem els nens més cohibits i distants. Cosa que ens va motivar més pel repte que ens suposava. En acabar es va tren-car totalment aquesta barrera, ballant infants educadors i voluntaris una conga amb abraçada conjunta final.

Després anem al Museke de Sambizanga, un dels barris més pobres d'Angola. Una vegada allà, preparem l'espectacle i decidim sortir al carrer a buscar a tots els infants del barri que s'afegeixen als dels centre d'acollida en què actuem, fent l'espectacle per un total de 100 nenes i nens, que ens regalen tota la seva atenció i afecte.

19 de juliol

Hem anat a l'Hospital Pediàtric públic San Bernardino, on ens esperaven 400 llits. Prèviament a l'actuació hem fet una reunió amb l'equip pedagògic de l'hospital, on s'ha inclòs una primera ruta per conèixer l'espai on després actuaríem.

Ens ha sorprès el mal estat de l'hospital, quantitat de nens, i la barreja d'ells en una mateixa habitació amb diferents tipus de malaltia. Hem tingut la sort de compartir jornada amb els pallassos angolesos que treballen habitualment a l'hospital. Ens hem barrejat en grups amb ells i hem visitat l'hospital sencer en un itinerari en el qual ens han fet de guies.

Després hem fet l'espectacle a la Biblioteca on han pogut gaudir tant els infants que s'han pogut desplaçar a l'espai com els adults que han volgut assistir.

Un dia tan impactant com carregat d'emocions que ens ha fet veure encara més que la nostra tasca és realment necessària.

ARRIBEM ALS CAMPS DE REFUGIATS

20 de juliol

Aquest matí hem conegut a dos companys d'ACNUR, Winnie i Martin que ens van portar a un centre de refugiats del Congo a Viana, Luanda. Allà ens esperaven 200 nens ben asseguts i amb ulls de curiositat. Havien decorat l'espai amb globus de colors per a un dia de festa. L'espai en ser tan reduït hem notat molt la seva presència i hem vist com els seus ulls a mesura que avançava l'espectacle se'ls anaven obrint més, brillaven de felicitat. Quan s'acaba l'espectacle coincideix amb el moment de distribució d'ampolles d'aigua i ens adonem de la necessitat que tenen a l'barallar-se per una ampolla d'aigua deixant la innocència de costat.

A la tarda vam anar a un segon centre de refugiats al Barri popular a Luanda. Allà més ordenadament i ben asseguts ens esperaven pares i nens. A poc a poc, van anar gaudint de l'espectacle i a través del riure van ser alliberant tensió fent que totes les persones del públic acabessin amb nosaltres ballant una conga.

21 de juliol

Avui a les 3h30 ens aixequem per agafar un avió fins a Dundo terra tradicio-

C nalment coneguda pels diamants i actualment convertida en zona d'acollida
A dels refugiats del Congo. Després de deixar les maletes a l'hotel ens dirigim
T a l'hospital Chitato. Ens trobem que l'hospital té unes condicions d'higiene
pèssimes i a més sense aigua. El que més ens impacta del lloc és l'estat aní-
mic dels nens. Les seves mirades són molt tristos. Després de fer l'actuació
sentim que hem millorat una mica l'ambient i es nota el pas dels pallassos.
A la tarda hem anat a un hospital construït fa poc però amb personal molt
reduït i falta de medicaments que fa que el atenció sigui molt difícil. Ens
vestim de pallassos amb les nostres millors gales i vam sortir els 4 junts
com si d'una comparsa de carrer es tractés per anar habitació per habitació
cridant als pacients i a tots els seus acompanyants per convidar-los a venir
amb nosaltres a veure l'espectacle que amb tant afecte havíem preparat .
Després de fer un petit recorregut per les habitacions per convidar a la gent
a l'espectacle, ens col·loquem en una sala amb els pares i els malalts i fem
la representació.

22 de juliol

Després de 1h30 de recorregut en cotxe arribem al camp de Lovua amb
refugiats del Congo amb 13.000 persones vivint en tenda de campanya amb
racionament d'aigua i menjar. Hem hagut d'esperar per fer l'espectacle que
la gent acabessin les seves pregàries en algunes de les 142 esglésies que
té el camp. Hem pogut observar que uns nens es van pujar als arbres per
veure'ns actuar. Al final de l'actuació ens hem unit amb un grup de teatre
del camp per compartir l'escenari amb ells fent unes improvisacions i balls.

¡Encarem ja la recta final de l'expedició!

23 de juliol

Avui tornem per segona vegada al camp de refugiats de Lòvua. Tenim la
planificació més clara, ja que coneixem millor el terreny. Ens hem canviat i
maquillat a la furgoneta i només arribar a l'assentament hem començat a fer
una crida a la població perquè vinguin a veure l'espectacle. Des d'ACNUR
ens informen que avui no hi ha escola, per tant hi haurà més nens que el
dia anterior.

Després d'un hora de recorregut, en el que ens ha impressionat els nens
corrent darrera nostre i cridant: "Mundele Kalai!" (blanc i menjar), hem baixat
de la furgoneta i hem fet un recorregut a peu amb tots i totes fins l'escola.
N'hi havia un munt!

Una vegada hem entrat al terreny de l'escola ens hem trobat amb un perímetre fet per a l'actuació i els nens i nenes l'han envaït i s'han començat a amuntegar i barallar per trobar el millor lloc. Els voluntaris del camp no donaven l'abast. Comencem l'espectacle, i seguien venint més infants, que ja per veure-hi pujaven als arbres, i l'espai escènic s'anava reduint cada vegada més i a major velocitat. Decidim accelerar l'espectacle fins i tot reduir-lo en consens amb les entitats organitzadores per qüestions de seguretat. En aquest moment fa la seva aparició el grup de teatre de l'assentament de refugiats i els nens acaben envaint totalment l'espai, estem completament rodejats dels més de mil infants assistents. També s'afegeix el pallasso Congolès, comença a actuar i pren una gran part dels nens i els allunya, cosa que ens facilita la recollida dels nostres estris.

Finalment, fem una última actuació amb el grup de teatre i el pallasso Congolès i quan aconseguim fer-nos pas a la furgoneta que ens espera, marxem. Veient com hem acabat plens de pols els dos dies que hem estat allà, entenem perquè els nens van tan bruts de roba, de pell i amb les boques seques tot el dia. En arribar a l'allotjament, netegem els vestuaris i surt l'aigua totalment negra, necessitem varies rentades de roba i una dutxa molt a fons per aconseguir netejar-nos totalment. Han estat dos dies de feina molt intensos físicament i emocionalment.

24 de juliol

A les 6:00h, sortim cap a l'Aeroport de Dundo cap a Luanda novament, on arribem a les 11:00h, anem a la Villa de l'ambaixada, preparem els estris per a l'última actuació amb molta il·lusió i emoció, ja que avui és el nostre últim dia a Angola.

Abans de passar per l'escola, passem per les oficines d'ACNUR per fer l'última reunió i agrair l'extraordinària atenció rebuda per part seva. Després marxem cap a l'orfenat de Kuzola, on trobem nens recollits del carrer i destaquem que hi ha com uns 60 interns amb discapacitat. Només en arribar ens sorprèn gratament les condicions del centre. Ens assabentem que hi ha una petroliera al darrera.

En començar l'actuació al pati del centre, els 300 infants que hi ha d'espectadors ens sorprenen amb una cançó de benvinguda que parla del seu poble, del futur i de l'esperança. Ens hem emocionat molt!

Comencem l'actuació carregats d'energia. Veiem que entre el públic ens acompanyen els pallassos anglesos que ens acompanyaven el segon dia

C a l'Hospital Pediàtric i els fem participar. Acabem amb una gran festa final.
A Final d'abraçades, fotos amb tots i totes i moltes rialles. Els nens i nenes
T s'han retirat amb les seves cadires i els hem acomiadat un a un, marxen molt contents i això ens omple enormement.

Agafem la furgoneta i tornem a la Villa de l'ambaixada per acabar de preparar les maletes i fer un petit berenar amb els representants de l'ambaixada que ens han acompanyat tots aquests dies, en Joaquín, la Alejandra i la fotògrafa de la qual heu pogut veure les fotos de la nostra expedició, la Susana Girón. Ha estat un comiat molt emotiu ja que durant tots aquests dies hem compartit aquesta experiència, emocions, sorpreses i alegries, formant una família clownesca anglesa.

25 de juliol

Avui arribarem a Tarragona i després de 10 dies i 6 vols, hem fet 15 actuacions, ens han vist aproximadament prop de 4.500 infants provinents d'Angola, República Democràtica del Congo, Somàlia, Burundi, Costa d'Ivori i Ruanda. Tot això visitant hospitals, centres de recollida de menors del carrer, escoles, orfenats i assentaments de persones refugiades.

Vam marxar amb les maletes plenes d'il·lusió i tornem amb les maletes plenes de somriures.

Com diuen a Angola: «Estamos Juntos»

LUANDA, Angola - Un equip de pallassos professionals de l'ONG Pallassos Sense Fronteres Espanya (PSF) va viatjar fins a Angola del 17 al 24 de juliol per portar espectacles i arrencar somriures entre els més de 4.500 nens refugiats i de les comunitats d'acollida, en les províncies de Luanda i Lunda Nord.

Aquesta iniciativa, l'objectiu és utilitzar les arts escèniques i circenses com a eina per superar traumes i promoure la resiliència i la cohesió social entre refugiats i les comunitats d'acollida, ha estat recolzada per l'Agència de l'ONU per als Refugiats (ACNUR) i per l'Ambaixada d'Espanya a Angola.

A la capital, Luanda, l'equip de PSF va realitzar espectacles en diferents llocs, incloent un orfenat, l'hospital pediàtric David Bernardino i els centres per a refugiats de Viana i Bairro Popular, on nens i grans van gaudir de les actuacions. En Lunda Nord, la feina dels pallassos voluntaris es va centrar en dos hospitals de la localitat de Dundo i en dues escoles de l'assentament de refugiats ubicat a Lóvua.

La presència de Pallassos sense Fronteres va ser especialment benvinguda per nenes i nens refugiats en la província de Lunda Nord que, segons el registre biomètric realitzat, representen actualment el 53% del total de la població de refugiats procedents de la regió de Kasai, a la República democràtica del Congo. Molts d'aquests menors tenen encara fresc en la memòria el record del desplaçament forçós i les experiències traumàtiques viscudes.

ACNUR ha estat recolzant el treball de Pallassos sense Fronteres en contextos de refugiats i desplaçament forçat arreu del món des de la seva creació el 1993. Durant aquests 25 anys, els equips de professionals voluntaris de PSF han actuat en uns 120 països, per més de 4 milions de persones desplaçades forçoses.

